

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci

žalobkyně:, e. č. x, st. přísl.,
t. č. pobytem,

zastoupena: Mgr. Ondřej Novák, advokát
Advokátní kancelář Janíková, Novák a partneři, s.r.o.
sídlem Farní 19, Frýdek-Místek

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2018, č. j. OAM-754/ZA-ZA04-ZA16-2015,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2018, č. j. OAM-754/ZA-ZA04-ZA16-2015, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **16 456 Kč**, a to ve lhůtě 30-ti dnů ode dne nabytí právní moci rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Ondřeje Nováka, advokáta se sídlem Farní 19, Frýdek-Místek.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Ondřeji Novákovi, advokátu se sídlem Farní 19, Frýdek-Místek, **se přiznává** odměna za zastupování žalobkyně

v soudním řízení ve výši **11 007,20 Kč**, která mu bude vyplacena ve lhůtě 30-ti dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

- IV. Ustanovené tlumočníci PhDr. A. K., CSc., bytem V. 261/6, P. 8, **se p ř i z n á v á** odměna za tlumočení ve výši **3 243 Kč**, která jí bude vyplacena ve lhůtě 30-ti dnů ode dne nabytí právní moci rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobou ze dne 12. 3. 2018 žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2018, č. j. OAM-754/ZA-ZA04-ZA16-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyni tak, že se jí mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.

II. Napadené rozhodnutí

2. V napadeném rozhodnutí žalovaný hodnotil skutkový příběh žalobkyně zachycený ve správním spisu ve vztahu k právní úpravě obsažené v ustanoveních zákona o azylu (§ 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b tohoto zákona).
3. Shrnul nejprve obsah žádosti o udělení mezinárodní ochrany a pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 7. 10. 2015 a doplňující pohovory. Konkrétně zejm. uvedl, že žalobkyně je svobodná, nedokončila vysokoškolské vzdělání. Ze své vlasti odešla dne 20. 8. 2015 právě v důsledku toho, že musela ukončit vysokoškolské studium. Žalobkyně je od roku 2012 členkou náboženské skupiny (Skrze víru se stát spravedlivým člověkem), stejně jako její matka, která byla vystavena policejnímu šetření. Proto žalobkyni její otec řekl, aby se nevracela domů. V místě studia se žalobkyně účastnila křesťanských setkání. Studovala právnickou fakultu a věděla, že v evropských zemích lze žádat o ochranu. V ČLR jsou podle jejího názoru potlačována základní práva a svobody. Proti její osobě nebylo a není vedeno trestní stíhání. Celkově měla v ČLR špatné životní podmínky, neměla tam žádné vyhlídky.
4. Vycestování žalobkyni zařizoval zprostředkovatel. Česká republika (dále také „ČR“) pro ni byla cílovým státem, kde by chtěla žít obyčejný život. O mezinárodní ochranu v žádném jiném státě nežádala. Na vysoké škole studovala od roku 2012 do roku 2014. Studium ukončila na vlastní žádost, jelikož v době studia roznášela náboženské letáky a nabádala studenty, aby přešli na víru. Jeden student ji udal. V souvislosti se svou vírou nebyla žalobkyně nikdy zadržena či vyslýchána policií. Své společenství navštěvovala dvakrát týdně cca na dvě hodiny. Hlavním důvodem pro její odjezd z vlasti byly obavy ze zadržení policií kvůli její víře. Peníze na cestu získala od příbuzných a z úspor.
5. Z doplňujícího pohovoru ze dne 27. 5. 2016 vyplývá, že žalobkyně požádala o vízum do ČR společně se dvěma sestrami ve víře, přičemž některé přílohy k žádosti zařizoval její prostředník. Ve vlasti měla pouze brigádu v obchodě s oblečením, jinak nepracovala. Měla koupenou zpáteční letenku, protože kdyby měla jen jednosměrnou, tak by ji

nepustili do země. Sama si nedokáže vysvětlit, jak je možné, že nebyla při vycestování ze země zadržena. Cestovala s ostatními souvěrci, protože by sama nevěděla, co si má počít.

6. V průběhu správního řízení žalobkyně podala své vyjádření k věci a předložila i své důkazní návrhy (26. 8. 2018), které měly prokazovat perzekuci křesťanů na území ČLR, nicméně jméno žalobkyně v nich nebylo zmíněno.
7. Další doplňující pohovor byl se žalobkyní proveden dne 29. 11. 2016. Žalobkyně uvedla, že její matka byla kvůli své víře v únoru 2015 zadržena policií. Ke svému vyloučení ze školy uvedla, že jí bylo sděleno, že je vyloučena, protože nedodržovala školní řád. Diskriminovali ji i její spolužáci, vyhýbali se jí a nechťeli se s ní bavit, protože je věřící. V únoru 2015 byla zatčena její matka a policie u nich provedla domovní prohlídku, což žalobkyni sdělil její otec, který byl v té době doma. Žalobkyně odešla do města a pokoušela se najít si práci, ale nepovedlo se jí to. Pomáhaly jí její spoluvěřící. Žalobkyni bylo ze strany zaměstnavatelů několikrát sděleno, že není přijata kvůli náboženskému vyznání, které uvedla. Na jiném místě pohovoru žalobkyně doplnila, že se matka bála, že ji policie zatkne, a tak utekla, protože nebyla přímo policií zadržena. Podle jejích vědomostí o zemi původu v současné době pronásledování zesiluje. Přestěhování v rámci ČLR by její situaci nevyřešilo, protože všude dochází k pronásledování. Všude platí nařízení, že se mají nahlašovat věřící. V opravě svých předchozích výpovědí žalobkyně uvedla, že se členkou církve stala až v březnu roku 2013.
8. Žalobkyně v řízení dále předložila články z internetu v čínském jazyce a i jeden česky psaný článek spolu s průvodním dopisem, který žalovaný nechal přeložit (5. 12. 2016 a 7. 12. 2016). Žalobkyně dostala příležitost seznámit se s podklady pro rozhodnutí (24. 3. 2017) a při té příležitosti byla žalovaným dále dotázána na materiály, které v řízení předložila. Své vyjádření k podkladům učinila dne 30. 3. 2017 a následně 11. 4. 2017 prostřednictvím svého zástupce.
9. Ve svém hodnocení podkladů pro rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobkyní doložené podklady (5. 12. 2016, 6. 12. 2016 a 7. 12. 2016) nebyly využity s tím, že mají zjevně totožný obsah. Dále žalovaný na základě hodnocení zpráv o zemi původu nezpochybnil problematickou situaci náboženských menšin v Číně. Žalovaný se seznámil s písemným vyjádřením ze dne 30. 3. 2017, jehož překlad si opatřil. Překlad ostatních materiálů v čínském jazyce žalovaný neprováděl, neboť šlo jen o další materiály popisující obecnou situaci náboženských menšin v Číně. Překládání dalších materiálů, které nemohou přinést nový pohled, je nedůvodné. Co se týká informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 17. 6. 2015, č. j. 98863/2015, tuto zprávu žalovaný nevyužil z důvodu její zastaralosti, neboť je datována z období, kdy žalobkyně ještě ani neopustila zemi původu.
10. K jednotlivým důvodům pro udělení mezinárodní ochrany žalovaný uvedl následující. V první řadě se zabýval tím, zda žalobkyně byla pronásledována ve své vlasti z důvodů uvedených v § 12 písm. a) zákona o azylu, tzn. pro uplatňování svých politických práv a svobod. K tomu žalovaný uzavřel, že žalobkyně nemá žádné politické přesvědčení, žádné problémy, a argumentuje pouze důvody náboženského charakteru.

11. Dále se žalovaný věnoval hodnocení důvodů podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy otázce, zda žalobkyně skutečně měla odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství. K tomu žalovaný v první řadě uvedl, že žalobkyně zcela zjevně přijela v rámci organizované skupiny čínských žadatelů o azyl, k čemuž poukázal na to, jakým způsobem žalobkyně přicestovala a našla Přijímací středisko Zastávka (a také na fakt, že všichni čínští žadatelé o azyl přicestovali v období od 07/2015 – 08/2016). Dále žalobkyně uvedla řadu nepravdivých informací a k získání víza využila i nepravé dokumenty, což vše značně snižuje podle žalovaného její věrohodnost i ve vztahu k dalším tvrzením stran skutečných důvodů odchodu z vlasti, příchodu do ČR a žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
12. Dále žalovaný zdůraznil, že žalobkyni byl v zemi původu vydán bez problémů cestovní pas s biometrickými údaji na její pravou totožnost, což svědčí o tom, že čínské státní orgány zřejmě nejevily o její osobu žádný zájem. Z uvedených úvah žalovaný dále dovodil, že důvody k odjezdu z vlasti byly velmi pravděpodobně ekonomické a vedené snahou o legalizaci pobytu.
13. Žalovaný se dále věnoval otázce, zda lze žalobkyni považovat za příslušnici jí tvrzené náboženské menšiny v Číně. V tomto ohledu uzavřel na základě hodnocení výpovědi žalobkyně v kontextu informací o zemi původu, že nelze zcela vyloučit, že žalobkyně byla členkou církve(Díky víře získat spravedlnost), přičemž tito čínští státní příslušníci se mohou stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů.
14. Dále žalovaný posuzoval individuálně skutečnosti uvedené v žádosti. Žalobkyně nikdy nebyla ze strany čínských státních orgánů byt' jen kontaktována, natož zadržena či opakovaně zadržována nebo vězněna, a nestala se ani terčem jakéhokoliv jiného negativního jednání čínských státních orgánů či bezpečnostních složek vůči své osobě, tím méně pak z důvodu náboženského přesvědčení. Pokud žalobkyně byla opakovaně hledána policií, jak tvrdila, řešila svou situaci pouze změnou adresy bydliště. Tyto skutečnosti žalovaný vyhodnotil tak, že žalobkyni nikdo nebránil v její víře, resp. nedošlo u ní k žádnému ohrožení či porušení svobody vyznání, ale ani k ohrožení jejího zdraví, života a osobní svobody či jiných základních práv.
15. Žalovaný se zabýval možností řešení situace žalobkyně cestou vnitřního přesídlení v rámci země původu. Žalobkyně mohla přesídlit do jiné oblasti či provincie v rámci Číny, neboť po přestěhování z města do se už nesetkala s žádnými problémy souvisejícími s její vírou či příslušností k církvi. Z uvedeného žalovaný dovodil nepravděpodobnost intenzivního zájmu čínských orgánů o osobu žalobkyně.
16. Žalovaný tak shrnul svůj postoj k otázce pronásledování žalobkyně v závěru, že nikdy nebyla vystavena pronásledování z důvodu příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině a ani neuvedla žádné konkrétní a relevantní skutečnosti nasvědčující tomu, že by se v případě jejího návratu do vlasti něco změnilo, a proto žalovaný neshledal důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Dále žalovaný stručně přezkoumal podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13 a § 14 zákona o azylu a dovodil, že tyto podmínky žalobkyně rovněž nesplňuje.

17. Ve zbytku napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a a § 14b zákona o azylu. V rámci tohoto hodnocení žalovaný opětovně uvádí několik stejných odstavců jako u hodnocení podmínek pro udělení azylu, zejm. zcela shodné hodnocení podkladů pro rozhodnutí ve věci.
18. Žalovaný dále zopakoval pasáže napadeného rozhodnutí týkající se podkladů shromážděných ve správním řízení a jejich hodnocení. Výslovně uvedl, že nezpochybňuje věrohodnost výpovědi žalobkyně ohledně její příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině či její tvrzení o životě v zemi původu a konkrétních potížích. Žadatelka však neuvedla a žalovaný nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by jí mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením či vykonáním trestu smrti.
19. Ve vztahu k možnosti hrozby mučení či nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání žalovaný v kontextu obavy žalobkyně z perzekuce ze strany čínských úřadů z důvodu jejího členství v zakázané náboženské skupině uvedl, že nikdy nebyla v kontaktu s policií a nebyla ani zatčena, ani zadržena. Podle názoru žalovaného tak žalobkyně využila uvedených znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními vygradovala vlastní azylový příběh a vytvořila důvodné obavy z návratu do vlasti.
20. K možnosti vnitřního přesídlení žalovaný opětovně uvedl, že se žalobkyně kromě změny bydliště přestěhováním z města do už nesetkala s žádnými problémy souvisejícími s její vírou či příslušností k církvi. Dále připomněl, že žalobkyně vycestovala ze země přes Peking jako jedno z nejlépe střežených a kontrolovaných míst.
21. V tomto ohledu žalovaný nevyhodnotil jako rizikové ani skutečnosti, že žalobkyni již vypršelo turistické vízum do ČR, na které přicestovala, ani to, že se v českých médiích objevila zpráva o čínských žadatelích o azyl. Žalobkyni tak v případě jejího návratu do vlasti nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.
22. Vzhledem k tomu, že žalovaný neshledal ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) a § 14b odst. 1 zákona o azylu, rozhodl o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako celku.

III. Žaloba

23. Žalobkyně ve své obsáhlé žalobě brojila proti napadenému rozhodnutí v plném rozsahu a navrhla jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k novému rozhodnutí.
24. V **prvním žalobním bodě** žalobkyně sdružila své námitky proti hodnocení otázky pronásledování v napadeném rozhodnutí. Jak žalobkyně, tak i její bezprostřední okolí byli vystaveni jednání ze strany státu, které vzbudilo v žalobkyni důvodné obavy z pronásledování. Žalobkyně zdůraznila, že postačuje důvodná obava z pronásledování. Nutno proto odmítnout závěry žalovaného, na základě kterých implicitně dovozuje, že obavy žalobkyně nejsou racionální, tedy důvodné.

25. Žalobkyně zdůraznila, že členové domácích nepovolených církví jsou pro svou víru pronásledováni, soustavně rušeni raziemi v místech setkání, zadržováni, ponižujícím způsobem vyslýcháni, následně rovněž v mnohých případech trestně stíháni a trestáni odnětím svobody, dále jsou mučeni a v některých případech beze stopy mizí.
26. Odůvodněný strach je zřejmý z osobních výpovědí žalobkyně, kdy sama byla vyloučena ze školy, její matka byla zatčena, jejich obydlí bylo prohledáváno policií, žalobkyně nemohla najít práci a člen jejího místního církevního společenství byl rovněž zatčen.
27. Skutečnosti prožité a popsané žalobkyní v průběhu správního řízení pak nepochybně spadají pod pojem pronásledování a odůvodněné obavy z pronásledování, jak je definován zákonem a kvalifikační směrnicí. K tomu žalobkyně podpůrně odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu pod č. j. 5 Azs 7/2009-98 a sp. zn. 3 Azs 25/2014.
28. V kontextu namítané intenzity pronásledování a nemožnosti vnitřního přesídlení žalobkyně odkázala také na rozhodnutí žalovaného vydaná v jiných obdobných případech čínských žadatelů o azyl, a to konkrétně na rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, č. j. OAM-872/ZA-ZA02-P15-2015 ze dne 7. 2. 2018; rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR č. j. OAM-256/ZA-ZA11-ZA16-2016 ze dne 1. 2. 2018; rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR č. j. OAM-855/ZA-ZA05-K07-2015 ze dne 1. 2. 2018; rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR č. j. OAM-125/ZA-ZA11-ZA16-2016 ze dne 7. 2. 2018.
29. Podle názoru žalobkyně podmínky selhání ochrany v zemi původu prokazují kromě výpovědi žadatelky i mnohé zprávy o stavu dodržování lidských práv a svobod v Číně. Původcem pronásledování křesťanů na území ČLR je stát, a proto o selhání vnitřní ochrany před tímto jednáním nemůže být pochyb.
30. Žalovaný ve výše uvedených částech odůvodnění pouze uvádí, co nepopírá a nezpochybňuje, avšak nečiní žádné pozitivní skutková zjištění. Souhrnně vzato k otázce hodnocení pronásledování žalobkyně zastává názor, že napadené rozhodnutí trpí nepřezkoumatelností a vadami řízení [§ 76 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].
31. **Ve druhém žalobním bodě** žalobkyně sdružila své námitky proti hodnocení důvodů pro udělení doplňkové ochrany. Žalobkyně především poukázala na to, že je ve správním spisu založena informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 17. 6. 2015, č. j. 98863/2015/LPTP, která vychází ze zprávy Velvyslanectví ČR v Pekingu. Žalovaný tuto zprávu odmítl využít jako podklad pro rozhodnutí pro její zastaralost, přičemž řízení bylo zahájeno dne 3. 9. 2015. Podle obsahu této zprávy je však nutno udělit doplňkovou ochranu. Pokud žalovaný neprovedl tzv. test reálného rizika, je napadené rozhodnutí v tomto ohledu nepřezkoumatelné.
32. K důvodným obavám z návratu do země původu žalobkyně odkázala na judikaturu ESLP v. Spojené království ze dne 7. 7. 1989 a věc a ostatní proti Švédsku. O obavě z návratu a k možnosti zmizení osob na území Čínské lidové republiky hovoří také celé spektrum žadatelkou doložených důkazů, jejichž překlad si správní orgán pro údajnou hospodárnost řízení nezajistil. Jedním ze zmíněných důkazů je např. příběh nositele Nobelovy ceny Žalobkyně by v otázce svých obav z návratu na území Číny

chtěla zmínit především příběh jeho manželky, která po smrti manžela skutečně zmizela, byť se na rozdíl od žalobkyně jednalo o veřejně známou osobnost, která je postrádána větším spektrem osob. Doplnková ochrana se totiž udělí již v situaci, kdy jsou podstatné důvody domnívat se, že porušení tohoto zákazu v případě vydání hrozí.

33. **Ve třetím žalobním bodě** žalobkyně namítala souhrnným i zvláštním způsobem nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřuje jednak v jeho textových a formulačních nedostacích (identické či zkopírované pasáže), a jednak v obsahové rozpornosti. Nelze akceptovat, aby žalovaný doslovně kopíroval několikrát své předchozí části odůvodnění, neboť takovýto postup se nejen zcela příčí logice, ale rovněž nemůže být výsledkem takového postupu nic jiného, než vytvoření zcela nesrozumitelného odůvodnění rozhodnutí.
34. Žalobkyně se dále zásadně ohradila proti způsobu, jakým žalovaný nakládal s jejími doloženými materiály. Poukázala na zjevný rozpor mezi tvrzením žalovaného, že na jedné straně neprováděl překlad těchto doložených materiálů, avšak na druhé straně tvrdí, že je zcela zjevně zřejmé, že obsah těchto materiálů (se kterými se pro absenci překladu nemohl seznámit) je zcela totožného obsahu a závěrů, jako materiály opatřené žalovaným.
35. Napadené rozhodnutí je podle žalobkyně nepřezkoumatelné také pro nedostatečné zdůvodnění možnosti vnitřního přesídlení v rámci Číny a pro porušení principu předvídatelnosti rozhodování (§ 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů), neboť v několika případech došlo k udělení azylu čínským křesťanům, přičemž se jednalo o věci skutkově i právně obdobné. Žalobkyně odkázala na čtyři konkrétní rozhodnutí žalovaného.
36. **Ve čtvrtém žalobním bodě** žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí je nezákonné. V tomto ohledu označila konkrétní vady napadeného rozhodnutí (které již jednou zmínila v souvislosti s namítanou nepřezkoumatelností) spočívající zejm. v nezhodnocení předložených důkazních materiálů, které mělo za následek nesprávné vyhodnocení věrohodnosti žalobkyně, dále v neprovedení důkazu zprávou MZV ze dne 17. 6. 2015 vypovídající o zatýkání a mizení osob navrátilších se po neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu a v hodnocení zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie z roku 2016 (překonání tam citovaného rozhodnutí britského soudu rozhodnutím Upper Tribunal ve Spojeném království Velké Británie, č. j. AA/05877/2014, z 8. 12. 2015).
37. Oprávněnost obav žalobkyně vyplývá také z dalších materiálů, např. z článku *Sixty Chinese Christians Apply for Political Asylum in Czech Republic*, publikovaný rovněž na internetu zpravodajským webem HUFFPOST, nebo CHRISTIAN DAILY svým článkem *Tortured Chinese Christian testifies he asked God to make him a martyr* ze dne 23. 8. 2016.
38. Žalovaný dále zpochybňuje věrohodnost žalobkyně na základě toho, že neinformovala o nepravdivých skutečnostech správní orgán ani cizineckou policii z vlastního rozhodnutí a bezprostředně po zahájení řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalobkyně má za to, že o tomto řádně sama informovala, když předložila svou žádost o azyl a vízum, kde byly uvedeny odlišné informace.

39. Zákon nikde nestanovuje právo správního orgánu pokládat během úkonu seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí dotazy a zjišťovat další okolnosti, když naopak přiznává právo účastníkovi řízení. Tímto právem je možnost svobodně se vyjádřit ke všem podkladům. Podle názoru žalobkyně žalovaný porušil zákon, pokud kladl při tomto procesním úkonu aktivně dotazy a zjišťoval další okolnosti, čímž byla práva účastníka řízení zkrácena.
40. Konečně žalobkyně namítala tendenční výklad citované judikatury správních soudů, zejm. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004-79, a také rozsudku téhož soudu ze dne 11. 12. 2008, č. j. 9 Azs 64/2008-67. Oproti tomu žalobkyně odkázala na rozsudek téhož soudu ze dne 18. 5. 2011, č. j. 5 Azs 6/2011-49.
41. Dále žalobkyně namítla další procesní vady, které podle jejího názoru měly vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Jedná se o postup žalovaného při nahlížení do spisu a při doručování napadeného rozhodnutí. Ačkoliv právní zástupce žalobkyně žádal žalovaného o možnost nahlédnutí do spisu již dne 16. 2. 2018, byla tato žádost ze strany žalovaného zcela nepochopitelně ignorována, čímž bylo negováno právo žalobkyně na spravedlivý proces.
42. Žalobkyni dále nebylo doručeno napadené rozhodnutí v čínském jazyce a nebylo jí ani přetlumočeno do čínského jazyka. Tím bylo rovněž porušeno její právo na spravedlivý proces, neboť neměla možnost se s napadeným rozhodnutím řádně seznámit za účelem efektivního využití opravných prostředků.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

43. Ve svém vyjádření ze dne 28. 5. 2019 žalovaný nesouhlasí s obsahem žalobních námitek, neboť nedokládají namítaná porušení zákonných ustanovení. Při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobkyní a přihlédl k nim. Shromáždil k nim adekvátní, aktuální informace o situaci v zemi původu z různých zdrojů. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům nezbytným pro vydání rozhodnutí.
44. Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že vzhledem k výpovědi žalobkyně nelze zcela vyloučit její příslušnost k církvi „Díky víře získat spravedlnost“, přesto byl nucen konstatovat přítomnost řady okolností značně snižujících její věrohodnost ve vztahu k dalším tvrzením stran skutečných důvodů jejího odchodu z vlasti, příjezdu do ČR a požádání o mezinárodní ochranu. V odůvodnění poukázal na konkrétní souvislosti, o něž své závěry opírá. V podrobnostech na ně odkazuje, rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné a netrpící žalobkyní namítanou nepřezkoumatelností.
45. Pokud by žalobkyně byla policií sledována jako nežádoucí či problémová osoba z náboženských důvodů, sotva mohla ze země vycestovat legální cestou bez problémů, s vlastním pravým pasem obsahujícím biometrické údaje. Takový sled událostí nesvědčí o vážném, skutečném zájmu státu žalobkyni zadržet či postihnout v souvislosti s jejím vyznáním, měly-li státní orgány dostatek potřebných informací o její osobě, a přesto k tomu nepřistoupily. V této souvislosti odkazuje správní orgán na rozsudek Evropského

soudu pro lidská práva ze dne 19. 10. 2017 ve věci Y. L. proti Švýcarsku (stížnost č. 53110/16), který považuje za skutkově i právně obdobný.

46. Mezi podklady žalovaný zařadil dostatečné spektrum aktuálních informací z různých zdrojů, aby mohl své závěry opřít o spolehlivě zjištěný stav věci. V rozhodnutí uvedl, které doložené či navrhované materiály mezi podklady pro rozhodnutí nezařadil, včetně důvodů, jež jej k takovému kroku vedly. Je přesvědčen, že žalobkyni svým postupem na jejích právech nezkrátil a jednal i v souladu se související judikaturou (viz např. rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2017 č. j. 1 Azs 227/2017 – 33).
47. Ze sdělení samotné žalobkyně vyplývá, že naprostá většina dokládáných materiálů se týká situace křesťanů v zemi její státní příslušnosti, nicméně v nich není ona sama zmiňována. Pokud správní orgán shledal takové materiály jako nadbytečné a z důvodu hospodárnosti a efektivity správního řízení nepřistoupil k jejich překladu, nelze jeho postup označit jako nezákonný, zejména disponoval-li a do spisu zařadil dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí, splňujících standard charakteristik u takových informací běžně požadovaných. Informace, ze kterých při vydání rozhodnutí žalovaný vycházel, naplňují požadavky formulované např. v rozsudku NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008, či v ustanovení § 23c zákona o azylu.
48. Ve vztahu k argumentaci domáhající se zohlednění zastaralosti touto zprávou zmiňovaného rozsudku Velké Británie a usilující o zohlednění jiného žalovaný uvedl, že správní rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany není založeno na zmiňovaném precedentu a uvedenou zprávu považuje za jeden z objektivních, odborně respektovaných zdrojů. Důvodem pro nezařazení zprávy MZV ze dne 17. 6. 2015, č. j. 98863/2015, je dle odůvodnění napadeného rozhodnutí nejen její zastaralost, ale rovněž konstatování, že jde o jediný zdroj ze všech v závěru použitých informací o situaci v Číně, který činí obecné závěry bez dalších konkrétních specifikací, a žalovaný nemůže pouze na něm založit své rozhodnutí.
49. Za okolností odjezdu ze země popsaných samotnou žalobkyní se jeví logickou úvaha žalovaného, že mohla svou situaci řešit cestou vnitřního přesídlení v rámci historicky, sociálně i jazykově pro ni blízkého prostředí Číny, kde by navíc byla vlastním rodinným příslušníkům nepochybně blíží než v Evropě. Žalovaný nemohl pominout ani fakt, že žalobkyně přistoupila k objasňování předložené nepravdivých informací zastupitelskému úřadu ČR a rovněž cizinecké policii na mezinárodním letišti Václava Havla v Praze až po dotazech správního orgánu souvisejících s kopií žádosti o udělení víza, obsahující informace rozdílné od těch, které poskytla v řízení o mezinárodní ochraně.
50. Žalovaný tak uzavřel, že důvody žalobkyně k odjezdu z Číny byly jiné, než prezentuje, s vysokou pravděpodobností se jedná o důvody ekonomické. Žádost o vydání potvrzení pro Úřad práce ČR za účelem zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání podala žalobkyně dne 25. 4. 2016, tedy skutečně relativně krátce po uplynutí zákonné šestiměsíční lhůty, kdy to pro ni začalo být možné.
51. Stran posouzení podmínek pro udělení doplňkové ochrany žalovaný k argumentaci žalobkyně uvedl, že žalobkyně nebyla ve své vlasti nikdy zadržena ani vězněna, nebyla ani

trestně stíhána. V návaznosti na to odkázal na změny bydliště v rámci relativně nevelkého území, díky nimž se žalobkyně úspěšně vyhnula zadržení policií. Žalovaný uvedl, že k vyřešení své situace mohla žalobkyně využít možnosti vnitřního přesídlení, odkázal na její bezproblémovou cestu do Pekingu a odlet z jednoho z nejlépe střežených a kontrolovaných míst v zemi.

52. Ve vztahu k úkonu seznámení účastníka řízení s podklady pro rozhodnutí nelze akceptovat námitku, že žalobkyně byla postupem správního orgánu zkrácena na svých právech. Jak je z protokolu pořízeného o tomto úkonu konaném dne 24. 3. 2017 zřejmé, dotazy kladené žalobkyni souvisely s předmětem řízení a bezprostředně se vztahovaly k návrhům na doplnění spisu o materiály doložené z iniciativy jí samotné či jejího právního zástupce. Zcela nelogicky vyznívá argumentace nutnosti opětovného seznámení žalobkyně v důsledku postupu žalovaného, když dle jejího názoru správní orgán dal vzniknout novému podkladu, s nímž měl účastník řízení právo být seznámen a měl mít možnost se k němu vyjádřit v rámci nového úkonu seznámení s podklady pro rozhodnutí. Správní orgán již další nové podkladové materiály do správního spisu po tomto úkonu nedoplňoval a neměl důvod seznamovat tedy žalobkyni s obsahem jejích vlastních sdělení, která byla řádně tlumočena a protokolována. Nadto žalobkyně každou ze stran protokolu vlastnoručně podepsala. Úkonu byl ostatně přítomen i její právní zástupce.
53. Žádosti právního zástupce žalobkyně o nahlížení do spisu a o čínskojazyčnou verzi rozhodnutí nezanechal správní orgán bez odezvy a adekvátně na ně reagoval. Žalovaný v souladu s § 22 odst. 3 zákona o azylu znovu odkazuje na možnost přizvat si tlumočníka na vlastní náklady, případně si na vlastní náklady opatřit překlad rozhodnutí do čínského jazyka, o čemž byl právní zástupce žalobkyně písemným sdělením žalovaného informován.
54. Žalovaný považuje za irelevantní žalobou navrhované důkazy odkazující na jiná řízení a rozhodnutí ve věci žádostí o mezinárodní ochranu podaných jinými osobami. Každá žádost o mezinárodní ochranu je správním orgánem vždy posuzována striktně individuálně na základě konkrétních skutkových okolností, stejně jako tomu bylo i v případě žalobkyně.
55. Doplnková ochrana nebyla žalobkyni udělena, neboť na základě individuálního posouzení případu žalovaný neshledal přítomnost opodstatněných obav ze skutečného nebezpečí vážné újmy. Okolnosti prezentované v této souvislosti žalobkyní ani po zohlednění shromážděných podkladových informací o zemi původu netvoří logický základ k důvodným obavám z jejího vystavení riziku pronásledování či skutečného nebezpečí vážné újmy pro případ návratu do Číny.
56. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
57. Ve své **replíce** k vyjádření žalovaného ze dne 18. 6. 2018 žalobkyně konkretizovala své žalobní argumenty a reagovala na argumentaci žalovaného. Především k samotnému pojmu pronásledování poukázala na to, že by mělo být hodnoceno podle intenzity jednání pronásledovatelů. Dále žalobkyně označila několik zdrojů jako zpráv o zemi původu, jimž navrhla provést dokazování při jednání soudu (zpráva Open Doors, zpráva Schweizerische Flüchtlingshilfe, Human Rights Watch - World report 2018 a připojená vyjádření soukromých osob – odborníků na situaci v Číně). Dalšími návrhy na dokazování byl také

výňatek z Trestního zákoníku ČLR (čl. 300), zpráva U.S. Department of State – Country Report on Human Rights Practices a zpráva New York Times, že čínská vláda omezila prodej Biblí. Dále žalobkyně navrhla jako důkaz ještě rozhovor s Ethanem Gutmanem o jeho knize „The Slaughter, Mass Killings, Organ Harvesting and China’s Secret Solution to Its Dissident Problem“, vyjádření Davida Kilgoura (experta na lidská práva v Číně) a konečně článek China Aid o zpřísnění postihů a četnosti kontrol nedovoleného zacházení.

58. K argumentům žalovaného žalobkyně především uvedla, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně nezkoumal konkrétní okolnosti tohoto případu. Pokud by reflektoval konkrétní okolnosti daného případu, shledal by důvody pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu či alespoň k udělení doplňkové ochrany. Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 215/2014-35, citované žalovaným, kterým byla odmítnuta kasační stížnost pro nepřijatelnost, žalobkyně považuje za nepřiléhavé, a tudíž nepoužitelné pro daný případ. Rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 10. 2017 ve věci Y. L. proti Švýcarsku pak považuje žalobkyně rovněž za nepřiléhavý a pro svou věc nepoužitelný.
59. K argumentu žalovaného o absenci bezprostředního impulsu k opuštění země původu žalobkyně uvedla, že se rozhodla k odchodu ze země ihned po zatčení kazatele, který ji umožňoval vyznávat svou víru, přičemž trvalo pouze čtyři měsíce, než se jí povedlo vycestovat. Žalovaný pak tento časový úsek v napadeném rozhodnutí považuje za doklad toho, že žalobkyně neměla konkrétní bezprostřední impuls k vycestování. Tuto argumentaci žalovaného žalobkyně považuje za zcela lichou a nezohledňující okolnosti jejího konkrétního případu.
60. Žalobkyně nemohla využít pro řešení své situace vnitřního přesídlení v rámci Čínské lidové republiky, jelikož situace křesťanských uprchlíků je, jak žalobkyně i dokládala navrženými důkazy, ve všech provinciích Čínské lidové republiky neutěšená.
61. Stran namítaného pochybení žalovaného při umožnění nahlédnutí do spisu žalobkyně vysvětlila, že napadené rozhodnutí bylo doručeno dne 1. 3. 2018, poslední den lhůty k podání správní žaloby tak byl den 16. 3. 2018. Je tedy zřejmé, že přestože žalobkyně žádala o nahlédnutí do spisu již před vydáním napadeného rozhodnutí, a to opakovaně a spolu s žádostí o sdělení konkrétního termínu, žalovaný jí namísto toho, aby toto rovnou umožnil stanovením konkrétního termínu, pouze oznámil, ať žalobkyně sdělí konkrétní termín. Žalovaný pak toto sdělení zaslal žalobkyni až krátce před skončením lhůty k podání žaloby, a zároveň téměř měsíc po zaslání první žádosti žalobkyně o nahlížení do spisu. Nebylo by tedy možné se žalovaným během necelých 4 dní, které mu k tomuto byly poskytnuty, domluvit konkrétní termín nahlížení do spisu (s obvyklou rychlostí reakce žalovaného).
62. Stejně tak žalovaný reagoval na žádost o čínský překlad rozhodnutí až těsně před uplynutím lhůty k podání žaloby, a to dne 13. 3. 2018. Žalobkyně považuje za absurdní tvrzení žalovaného o tom, že žalobkyně byla s obsahem rozhodnutí řádně seznámena, včetně poučení o dalších právech a povinnostech. Žalobkyně mohla asi těžko být s obsahem rozhodnutí, které jí je způsobilé vydat k zpět do její země původu a vystavit tak trvalému porušování jejích lidských práv, řádně seznámena pouze prostřednictvím

tlumočníka přítomného úkonu předání rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je značně obsáhlé, čítá 39 stran. V takovém případě jí nemohl tlumočnick během tak krátkého časového úseku, kdy proběhlo předání napadeného rozhodnutí, ani dostatečně shrnout hlavní důvody rozhodnutí, natož pak ji „řádně seznámit“ s napadeným rozhodnutím v celém jeho obsáhlém znění.

V. Řízení před krajským soudem

63. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1s. ř. s.), a to ve lhůtě stanovené § 32 odst. 1 zákona o azylu.
64. V souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání. Při posuzování věci měl přitom na zřeteli čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), který zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 tohoto ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje *„úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU[.]“* S ohledem na promeškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7.2015) vertikálním přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.
65. V průběhu řízení žalobkyně doplnila další důkazní materiály, především potvrzení (přípis) paní, provinční představené České provincie Kongregace Milosrdných sester sv. Kříže ze dne 4. 3. 2018 a dále zprávu veřejného ochránce práv o šetření z vlastní iniciativy ve věci mezinárodní ochrany pod č. j. KVOP-46235/2018 (dále také „zpráva o šetření VOP“).
66. Jelikož došlo mezi zástupcem žalobkyně a žalobkyní k ukončení vztahu zastoupení na základě smlouvy o plné moci, požádala žalobkyně o ustanovení téhož zástupce na náklady státu ve smyslu ustanovení § 35 odst. 9 s. ř. s. Krajský soud této žádosti vyhověl usnesením ze dne 14. 3. 2019, č. j. 33 Az 6/2018-100, které nabylo právní moci dne 19. 3. 2019.
67. Krajský soud ve věci nařídil ústní jednání, přičemž vyhověl návrhu žalobkyně na ustanovení tlumočníka z jazyka čínského. Soud ustanovil pro případ přítomnosti žalobkyně při ústním jednání tlumočnick z jazyka čínského PhDr. A. K., CSc. usnesením ze dne 9. 4. 2019, č. j. 33 Az 6/2018-108. Dále krajský soud samostatným usnesením ze dne 10. 4. 2019 rozhodl o žádosti žalobkyně o vyloučení účasti veřejnosti při ústním jednání a o anonymizaci jejích osobních údajů pro účely ústního jednání.
68. Ústní jednání se uskutečnilo dne 11. 6. 2019 za účasti žalobkyně, jejího zástupce, zástupce žalovaného a ustanovené tlumočnice. Krajský soud při jednání vyslechl procesní přednesy stran a dále shrnul obsah soudního a správního spisu.

69. Ze **spisové dokumentace** žalovaného vyplývá, že žalobkyně učinila prohlášení o mezinárodní ochraně a následně podala žádost o mezinárodní ochranu ze dne 3. 9. 2015. Následně s ní byl proveden pohovor ze dne 7. 10. 2015. Ve správním spisu je založena Informace MZV ze dne 17. 6. 2015, Zprávy o zemi původu, Human Rights Watch (2015), Amnesty International (2014 – 2015), Zpráva MZV Velké Británie ze dne 12. 3. 2015 – Lidská práva v zájmových zemích (2014), protokol o doplňujícím pohovoru ze dne 27. 5. 2016 (za účasti právního zástupce), potvrzení církve bratské (Horní Suchá) ze dne 24. 5. 2016, kopie žádosti o udělení schengenského víza, doplnění důkazních materiálů ze dne 26. 8. 2016 (články o perzekuci čínských křesťanů) a protokol o doplňujícím pohovoru ze dne 29. 11. 2016, při němž žalobkyně mj. uvedla, že byla vyloučena ze školy. V církvi působila od roku 2012, dále tvrdila, že byla vyloučena pro nedodržení školního řádu a pro šíření víry, a měla též potíže se sháněním zaměstnání (dvakrát byla odmítnuta). Její matka nebyla policií přímo zadržena – utekla, žalobkyně byla varována před zatčením svým otcem, nicméně nebyla ve vlasti zadržena ani zatčena. Dále se ve správním spisu nachází doplnění článků vyžádaných při pohovoru, další zprávy o zemi původu (Human Rights Watch 2017, Freedom House – Svoboda ve světě 2016, ChinaAid – Pronásledování křesťanů 2015, MZV USA – výroční zpráva o svobodě vyznání za rok 2015 atd.), protokol o seznámení se s podklady - 24. 3. 2017, při němž byla žalobkyně vyzvána k vysvětlení k doloženým materiálům Asia News, BOXUN.com, CHINA AID (týkající se školství, nátlaku na studenty, udávání, vylučování ze školy), dále také zpráva MZV Velké Británie Informace Čína – Křesťané (březen 2016) a MZV USA – Výroční zpráva o svobodě vyznání (2015), Freedom House - Svoboda ve světě (2016).
70. Kromě toho žalovaný do správního spisu založil vyjádření žalobkyně a doplnění důkazních návrhů ze dne 7. 4. 2017 (k němuž byly připojeny i zprávy, které žalobkyně následně připojila ke své replice), vyjádření žalobkyně k úkonu seznámení se s podklady ze dne 7. 4. 2017, žádost o nahlížení do spisu ze dne 16. 12. 2018 a odpověď žalovaného na žádost o čínský překlad rozhodnutí ve věci ze dne 9. 3. 2018.
71. K dotazu krajského soudu žalobkyně uvedla, že její matka skutečně byla zadržena či zatčena policií v souvislosti s praktikováním své křesťanské víry. Ohledně okolností ukončení vysokoškolského studia žalobkyně uvedla, že od ní žádali napsat některé věci, které odmítla, a proto odešla. Vysvětlila, že byla postavena před volbu, že buď podepíše prohlášení o věcech, s nimiž nesouhlasila, anebo musí odejít ze školy. Zástupce žalovaného poukázal na to, že v napadeném rozhodnutí je na tuto skutečnost žalovaným reagováno. Zástupce žalobkyně uvedl, že ve správním řízení často docházelo k problémům s tlumočením.
72. Dále se krajský soud věnoval důkazním návrhům, které jsou obsaženy v žalobě a dalších podáních žalobkyně. Krajský soud provedl dokazování některými listinami navrženými žalobkyní, a to nejprve zprávou MZV ze dne 17. 6. 2015 a dal příležitost účastníkům k vyjádření k tomuto důkazu.
73. K návrhu na provedení důkazu čtyřmi konkrétně označenými rozhodnutími žalovaného, která jsou soudu známa z jeho rozhodovací činnosti a jejichž obsah není mezi stranami předmětem sporu (navíc pouze jedno z nich se týkalo čínského žadatele o azyl příslušného

do církve), zástupce žalobkyně uvedl, že na provedení těchto důkazů netrvá, protože krajský soud důkaz těmito rozhodnutími neprováděl.

74. Ohledně důkazních návrhů uvedených v replice zástupce žalobkyně uvedl, že netrvá na provedení těchto důkazů za předpokladu, že by soud měl za to, že situace v zemi původu není bezpečná a že je rozhodnutí žalovaného v tomto ohledu postaveno na nedostatečném zjištění skutkového stavu. Krajský soud tedy uvedenými listinami dokazování neprováděl.
75. K důkaznímu návrhu žalobkyně listinou vydanou Kongregací milosrdných sester sv. Kříže ze dne 4. 3. 2018 krajský soud tento důkaz provedl s tím, že může nepřímě vypovídat o integraci žalobkyně do české společnosti, jakož i o praktikování její křesťanské víry, jakkoliv obdobné potvrzení bylo obsahem správního spisu (potvrzení církve bratské ze dne 24. 5. 2016).
76. Krajský soud provedl dále důkaz navrhovanou zprávou o šetření VOP. Zástupce žalobce navrhl konstatovat tuto zprávu v tom rozsahu, aby odpovídal jeho vyjádření ze dne 12. 11. 2018. Na výzvu krajského soudu blíže upřesnil požadovaný rozsah provedení dokazování na část A.1, A.2, A.4, A.5 a A.6 a k tomu odpovídající části C (odůvodnění). Zástupce žalovaného k tomu poukázal na reakce ministra vnitra, že se vyjádří ke kritice uvedených kauz ze strany veřejného ochránce práv po ukončení soudních řízení, což je soudu známo z jeho rozhodovací činnosti v jiných obdobných věcech.
77. Krajský soud k důkazu citoval ze zprávy o šetření VOP pouze pasáže relevantní k předmětné věci (žalobní argumentaci a nosným důvodům napadeného rozhodnutí). Konkrétně krajský soud při dokazování zprávou VOP konstatoval část A (Shrnutí závěrů) bod (1) věnovaný nedůvodným rozdílům mezi úspěšnými a neúspěšnými žadateli o mezinárodní ochranu (podrobněji část C.1), dále bod (2) věnovaný hodnocení věrohodnosti jednotlivých žadatelů (podrobněji část C.2), podle něhož žalovaný porušil povinnost postupovat jednotlivě, objektivně a nestranně při zohledňování rozhodných skutečností, bod (4) týkající se důkazního břemene v řízení o mezinárodní ochraně (podrobněji část C.4), rovněž bod (5), který popisuje pochybení při posouzení možnosti vnitřního přesídlení (nedostatečné podklady – podrobněji část C.5) a konečně bod (6) týkající se práce žalovaného s informacemi o zemi původu.
78. Krajský soud se zejm. zaměřil na srovnání rozdílů mezi negativními a pozitivními rozhodnutími, která jsou v předmětné zprávě označena na s. 7 v pozn. č. 13. Veřejná ochránkyně práv v tomto ohledu dospěla k závěru, že ani v jednom případě žalovaný nepochybně, že je daný žadatel členem církve, o níž to tvrdí. Na s. 8 předmětná zpráva uvádí, že není vůbec jasné, jak mohl žalovaný na základě obdobných individuálních okolností a týchž zpráv o zemi původu v jejich případě dospět k závěru, že žádost o mezinárodní ochranu je nedůvodná.
79. Zástupce žalobce navrhl dále výslech žalobkyně a výslech čínské státní příslušnice, která přiletěla do České republiky spolu se žalobkyní. Dále navrhl, aby soud provedl důkaz zmapovaným případem čínské křesťanky – členky Církve všemohoucího Boha, která byla v ČLR odsouzena pro šíření zakázaného křesťanského kultu. Krajský soud zamítl návrh na provedení výslechu žalobkyně a její spoluvědkyně, která s ní přicestovala, neboť neshledal provedení tohoto důkazu jako nezbytné.

80. Ohledně předestřenému případu čínské křesťanky krajský soud přečetl k důkazu část anglického překladu rozsudku Lidového soudu v Linshu, provincie Shandong, č. 8 Lu 1329 [2018], ze dne 9. 2. 2018, ve věci Xiumei Wang a Delan Zhang, které byly odsouzeny na tři roky a šest měsíců vězení a pokutě 30 000 RMB pro spáchání trestného činu maření uplatňování státních zákonů účastí na zakázaném náboženském společenství.
81. Po ukončení dokazování ve věci soud vyslechl konečné návrhy ve věci. Žalobkyně prostřednictvím zástupkyně setrvala na svém žalobním návrhu a požadovala v případě úspěchu přiznat náhradu nákladů řízení, zástupce žalovaného pak navrhl zamítnutí žaloby, protože žalobkyně nebyla ve své vlasti pronásledována.

VI. Posouzení věci krajským soudem

82. Z hlediska zjištěného skutkového stavu, který se opírá o podklady obsažené ve správním spisu a dokazování provedené při jednání soudu dne 11. 6. 2019, krajský soud předesílá, že příběh žalobkyně představuje skutkově i právně komplexní případ pro posouzení podmínek pro udělení mezinárodní ochrany. Důvodem je skutečnost, která je mezi stranami nesporná, že totiž příslušnost ke křesťanským sektám je v ČLR zakázána a stíhána, přičemž žalobkyně se hlásí k jedné ze zakázaných (tzv. zlých) křesťanských sekt. Předmětem sporu mezi účastníky je tedy otázka individuálního rozměru pronásledování žalobkyně či eventuálně pravděpodobnost důvodnosti jejích obav z návratu do ČLR.
83. Pro větší přehlednost rozdělil krajský soud svou argumentaci do následujících oddílů odůvodnění, kteréžto rozdělení sice zcela neodpovídá struktuře zpracování žaloby, ovšem podle přesvědčení krajského soudu lépe reflektuje povahu věci a logiku soudního přezkumu ve správním soudnictví.

A) Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a vady řízení

84. V úvodu krajský soud předesílá, že přitakal žalobkyni v její obecné námitce, že napadené rozhodnutí je vystavěno na velmi paušalizované argumentaci. Lze podotknout, že je tento přístup žalovaného patrný zejm. při srovnání argumentace užití ke zdůvodnění otázky pronásledování a otázky nebezpečí vzniku vážné újmy jako podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Napadené rozhodnutí zde skutečně reprodukuje z větší části pouze to, co žalovaný uvedl k hodnocení otázky pronásledování žalobkyně. Šablonovitý charakter odůvodnění však ještě nemá a priori za následek nezákonnost rozhodnutí, ale v případě, že v důsledku takového přístupu dojde k nezohlednění rozhodných aspektů případu, vyvolává takový postup nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů či dokonce pro nesrozumitelnost (vnitřní rozpornost).
85. Uvedený přístup žalovaného se projevuje zejm. při zdůvodnění práce s podklady pro rozhodnutí. Žalobkyni namítané formulace, které se jeví kontradiktorně, jsou ve skutečnosti často spíše důsledkem paušalizovaného charakteru odůvodnění využívajícího zavedené typové odstavce z jiných rozhodnutí. Krajský soud v tomto ohledu nemá za to, že by tyto vady způsobovaly úplnou nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí, ale nepochybně může jít o vady řízení, pokud by v rozporu s vyjádřením žalovaného jím shromážděné podklady nebyly dostatečné.

86. Žalovaný se z podkladů předložených žalobkyní zabýval blíže pouze jejím vyjádřením k podkladům, přičemž – jak sám uvádí - žalobkyní doložené podklady (5. 12. 2016, 6. 12. 2016 a 7. 12. 2016) nebyly využity s tím, že mají zjevně totožný obsah. Dále žalovaný zohlednil její vyjádření ze dne 11. 4. 2017. Žalobkyně logicky dovozuje, že za této situace se s nimi žalovaný samozřejmě nemohl seznámit a jeho tvrzení, že tyto materiály jsou „*totožného obsahu a závěrů*“ jako materiály založené do spisu žalovaným, nemá oporu v přímých poznatcích správního orgánu. Krajský soud dává za pravdu žalobkyni, že tento závěr skutečně logickou oporu v práci s podklady pro rozhodnutí postrádá. Krajský soud není toho názoru, že žalovaný nezbytně musel zařadit tyto materiály k podkladům pro rozhodnutí, ale pokud tak neučinil, měl svůj postup logicky a věcně vysvětlit. Určitě nestačí zdůvodnění, že se předložené materiály neměly vztahovat přímo k osobě žalobkyně tím způsobem, že by v nich byla uvedena její identita. Lze v tomto ohledu připomenout, že žalovaný mohl vyžadovat od žalobkyně, aby si předkládané podklady nechala přeložit na vlastní náklady a předložila je žalovanému jak v originále, tak i v českém překladu.
87. Z hlediska zjištění skutkového stavu věci krajský soud uvádí, že žalovaný shromáždil ve správním spisu dostatečný materiál pro posouzení poměrů v zemi původu (náboženská svoboda v Číně, postavení tzv. zlých kultů atd.) k datu vydání napadeného rozhodnutí. Nicméně z hlediska hodnocení otázky pronásledování v případě návratu žalobkyně do ČLR či možnosti vnitřního přesídlení již podklady ve správním spisu nelze považovat za dostatečné. Krajský soud k danému problému směřoval částečně provedené dokazování (viz zpráva Amnesty International ze dne 7. 3. 2018). Co se v tomto ohledu týká relevantní právní úpravy, krajský soud poukazuje na preambuli kvalifikační směrnice (bod 27), podle níž platí vyvratitelná domněnka, že je-li původcem pronásledování nebo vážné újmy stát nebo státní subjekt, není účinná ochrana žadateli dostupná. Žalovaný při hodnocení možnosti vnitřního přesídlení vycházel z nepodložené domněnky, že případné pronásledování žalobce by se odehrávalo pouze na území provincie, a tím pádem tedy žalobkyni nic nebrání, aby se přestěhovala jinam. Napadené rozhodnutí je tedy v tomto ohledu rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
88. Co se týká závěrů žalovaného o ekonomických důvodech žalobkyně pro podání žádosti o mezinárodní ochranu, jakož i bezproblémového vycestování ze země původu, krajský soud k tomu uvádí, že považuje tyto závěry za nedostatečně zdůvodněné. Uvedené závěry současně představují premisy pro závěr o snížené věrohodnosti žalobkyně. Žalovaný si skutečně v napadeném rozhodnutí poněkud protiřečí, neboť nejprve shledal, že nezpochybňuje věrohodnost výpovědi žalobkyně ohledně její příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině a výpověď o poměrech v ČLR a jejích konkrétních potížích, aby dále uzavřel, že určité faktory snižují její věrohodnost ve vztahu ke skutečným důvodům vycestování a žádosti o mezinárodní ochranu.
89. Krajský soud zdůrazňuje, že z azylového příběhu žalobkyně jednoznačně nevyplývá, že by měla do ČR přicestovat čistě a pouze z ekonomických důvodů. Jak žalobkyně uvedla v pohovoru ze dne 27. 5. 2016, pracovala ve vlasti pouze jako brigádnice v obchodě s oblečením, jinak nepracovala. To lze vysvětlit samozřejmě i tím, že po určitou dobu studovala vysokou školu. Další relevantní tvrzení žalobkyně o tom, že v Číně neviděla svou budoucnost, neboť odešla do města Zhengzhou, ale nemohla tam najít práci (byla

opakovaně odmítnuta), a to podle svých slov v důsledku svého křesťanského vyznání, k němuž se při vyplňování dotazníků u zaměstnavatelů hlásila. Krajský soud má za to, že úvaha o ekonomickém motivu příjezdu žalobkyně tedy není zcela mimoběžná, ovšem je třeba ji odůvodnit konkrétními věcnými argumenty založenými na skutkovém stavu zjištěném v řízení, a nikoliv pouze na domněnkách či spekulacích, jak to učinil žalovaný. Proto závěr žalovaného o pravděpodobném ekonomickém motivu příjezdu žalobkyně v této podobě neobstojí.

90. Jak vyplývá i z dokazování zprávou veřejné ochránkyně práv, závěr o bezproblémovém vycestování na základě cestovního dokladu vystaveného na pravou totožnost žadatele je obsažen také ve všech rozhodnutích, jimiž žalovaný v obdobných případech čínských žadatelů z křesťanských církví udělil mezinárodní ochranu ve formě azylu, a tudíž ani tato skutečnost nemůže být dobrým důvodem pro shledání věrohodnosti či nevěrohodnosti obdobného azylového příběhu. Pokud takový závěr o snížené věrohodnosti žalobkyně na uvedených premisách žalovaný učinil, pak ho řádně a přesvědčivě nezdůvodnil.
91. Důvody predestřené žalovaným pro zdůvodnění snížené věrohodnosti žalobkyně tedy nejsou natolik podstatné, aby na nich bylo možno založit uvedený závěr. Pro žalovaného z toho plyne, že je povinen otázku věrohodnosti žalobkyně nově vyhodnotit, přičemž bude vázán uvedeným posouzením krajského soudu. V tomto ohledu není ani případné srovnání předmětné kauzy s případem řešeným před ESLP v rozsudku Y. L. proti Švýcarsku, na nějž se žalovaný odkazoval. Stěžovatelka v této věci sice byla obdobně jako žalobkyně čínskou státní příslušnicí, která se hlásila k jiné zakázané křesťanské církvi (Církev všemohoucího Boha), a které nebyl udělen azyl ve Švýcarsku. Evropský soud pro lidská práva nicméně v odůvodnění rozsudku dal za pravdu švýcarským orgánům, které vyhodnotily příběh stěžovatelky jako zcela nevěrohodný s tím, že se pouze dozvěděla určité informace o zacházení čínských orgánů s čínskými křesťany od svých souvěrců a sama nejspíše vůbec nebyla členkou Církve všemohoucího Boha.
92. Krajský soud se k námitce žalobkyně dále zabýval i otázkou, zda napadené rozhodnutí ob stojí z hlediska principu předvídatelnosti. Podle ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu platí, že: *„Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.“*
93. Zásada předvídatelnosti, která vyplývá z tohoto ustanovení pro rozhodování ve správním řízení, je v přirozené kolizi se zásadou individualizace a konkretizace působení právní normy na skutkový děj. Lze říci, že obecně vzato je třeba každý právní případ posuzovat individuálně, ovšem v obdobných případech by mělo být právní řešení obdobné (*treat like cases alike*), což odpovídá rovněž zásadám férového procesu.
94. Jak vyplývá ze zprávy veřejné ochránkyně práv ze šetření z vlastní iniciativy pod sp. zn. 4861/2018/VOP/BZ a je to i obecně veřejně známou skutečností mezi účastníky nespornou, žalovaný v téže době řešil žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané skupinou 78 čínských žadatelů o azyl, kteří se hlásí k některé z křesťanských církví. V osmi případech bylo žadatelům vyhověno, přičemž v ostatních případech žalovaný žádosti – podobně jako v případě žalobkyně – zamítl.

95. Krajský soud se seznámil při své rozhodovací činnosti s obsahem rozhodnutí žalovaného vydaných v případech, kdy bylo žádostem čínských křesťanů vyhověno (pozitivní rozhodnutí). Zároveň považuje zprávu veřejné ochránkyně práv, která měla k dispozici všechny správní spisy k jednotlivým rozhodnutím, za dostatečně objektivní zdroj informací v tom směru, že vypovídá o srovnání klíčových skutkových okolností jednotlivých případů i srovnání argumentace žalovaného v jednotlivých rozhodnutích. Vzhledem k tomu, že žalobkyně při jednání nakonec vzala zpět svůj návrh na provádění dokazování označenými pozitivními rozhodnutími, krajský soud tyto důkazy neprováděl.
96. Podle názoru krajského soudu sice lze v zásadě souhlasit se žalovaným v tom, že tuto skupinu žadatelů o mezinárodní ochranu pojí určité společné znaky, především doba příjezdu, příslušnost ke křesťanskému vyznání, přílet do ČR na základě platných dokladů vystavených na osobu žadatele atd. Sám žalovaný tedy tvrdí, že skupina těchto případů je obdobná, přičemž tuto obdobnost vyjádřil nezaměnitelně i tím, že ve svých rozhodnutích používá obdobnou argumentaci k jednotlivým rovinám azylových příběhů těchto žadatelů. Na druhé straně ale žalovaný bez jednoznačně vyjádřeného, identifikovaného a zdůvodněného rozhodovacího důvodu vyhověl osmi žádostem a udělil této skupině čínských žadatelů azyl.
97. Jak je patrné z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný vycházel z toho, že jde o organizovanou a propojenou skupinu žadatelů spojených zemí původu, příslušností ke křesťanským sektám a dobou příjezdu, tedy uzavřenou množinu obdobných případů. Podle názoru krajského soudu bylo povinností žalovaného na základě principu předvídatelnosti a zákazu svévole mezi jednotlivými skupinami případů lépe rozlišovat a vysvětlit, co je rozhodujícím kritériem pro udělení azylu v těchto případech.
98. V tomto ohledu je krajský soud ve shodě s právním závěrem veřejné ochránkyně práv, která dovodila, že pokud tak žalovaný neučinil, nedostál své povinnosti rozhodovat v obdobných případech obdobně, přičemž to činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů [§76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].
99. Co se týká namítaných vad řízení, které podle žalobkyně měly za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé, krajský soud uvádí následující.
100. Zdejší soud nedal žalobkyni za pravdu ohledně namítané vady řízení, že žalovaný měl zajistit překlad napadeného rozhodnutí do čínského jazyka. Žalobkyně v tomto směru adresovala žalovanému svou žádost ze dne 26. 2. 2018, na kterou žalovaný odpověděl přípisem ze dne 9. 3. 2018. Podle ustanovení § 22 odst. 1 až 3 zákona o azylu platí: „Účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany má právo jednat v mateřském jazyce nebo v jazyce, ve kterém je schopen se dorozumět. Písemnosti vyhotovené v cizím jazyce je účastník řízení povinen předkládat v originálním znění a současně v překladu do jazyka českého; to neplatí, jde-li o písemnost vyhotovenou v jazyce, v němž se vede řízení podle věty první, nebo pokud ministerstvo takový překlad nevyžaduje. Ministerstvo účastníku řízení ve věci mezinárodní ochrany poskytne bezplatně tlumočnicka na úkony, ke kterým byl ministerstvem předvolán nebo vyzván. Účastník řízení je oprávněn přizvat si na své náklady tlumočnicka podle své volby.“

101. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že žadateli o azyl je tlumočník poskytnut bezplatně. Toto ustanovení je výjimkou z obecného principu, že ve správním řízení si žadatel (cizinec) obstará tlumočníka na své náklady sám. Je však třeba souhlasit se žalovaným, že pokud žadatel neuplatní námitky proti způsobu tlumočení (kam je třeba zařadit i to, zda bylo tlumočeno rozhodnutí v celém rozsahu) a seznámení s předmětným rozhodnutím potvrdí svým podpisem, nelze následně požadovat, aby žalovaný nechal na své náklady přeložit celé rozhodnutí do jeho mateřského jazyka či jazyka, jemuž žadatel o azyl rozumí. Překlad rozhodnutí si může žadatel o azyl obstarat na vlastní náklad, příp. může trvat na přítomnosti svého tlumočníka. Žalovaný se tedy ohledně oznámení napadeného rozhodnutí žádné vady řízení nedopustil a postupoval i v souladu se svou běžnou správní praxí.
102. Další namítanou procesní vadou je postup žalovaného při realizaci seznámení žalobkyně s podklady pro rozhodnutí. Ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že při tomto procesním úkonu uskutečněném dne 24. 3. 2017 byla podle protokolu přítomna jak žalobkyně, tak i její právní zástupce. Při tomto úkonu se žalobkyně seznámila nejen s obsahem správního spisu, ale zároveň jí byly žalovaným položeny otázky, které se týkaly dokumentů, které žalobkyně žalovanému předložila. Zástupce žalobkyně se v průběhu tohoto úkonu nijak nesouhlasně k jeho průběhu nevyjádřil. Předmětná námitka byla vznesena až v dalším průběhu řízení (7. 4. 2017).
103. Podle § 36 odst. 3 správního řádu platí, že *„nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.“* Jazykovým i logickým výkladem nelze než dojít k závěru, že primárním účelem tohoto procesního úkonu je předložit účastníkovi řízení podklady pro rozhodnutí a ponechat mu prostor k okamžitému či dodatečnému vyjádření. Nicméně na druhé straně by bylo přílišným zúžením smyslu a účelu tohoto ustanovení, pokud by to mělo znamenat, že oprávněná úřední osoba se nemůže účastníka řízení zeptat na okolnosti, které s věcí souvisejí. Pokud taková komunikace nenahrazuje výslech, je-li v takovém řízení připuštěn, či v tomto případě spíše tzv. pohovor v řízení o mezinárodní ochraně, nelze ji považovat apriori za nezákonnou.
104. V předmětné věci navíc žalobkyně na dotazy oprávněné úřední osoby za přítomnosti tlumočníka i svého zástupce odpovídala, tudíž není zřejmé, v jakém ohledu by měl tento postup žalovaného představovat nezákonný zásah do jejích práv. Veškeré dotazy se týkaly podkladů, které žalobkyně do správního spisu doložila. V této námitce tedy krajský soud žalobkyni nepřisvědčil a nepovažuje postup žalovaného za procesně vadný.
105. Co se týká námitky ohledně porušení procesních práv žalobkyně stran její žádosti nahlížení do správního spisu ze dne 16. 2. 2018, krajský soud k tomu uvádí následující. Žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce požádala o nahlédnutí do spisu v souvislosti s tím, že byla předvolána na den 1. 3. 2018 k převzetí napadeného rozhodnutí. Již předtím bylo uskutečněno nahlížení do spisu dne 12. 1. 2018. Na tuto žádost bylo žalovaným odpovězeno přípisem ze dne 12. 3. 2018, jímž bylo sděleno, že správní spis je již na OAMP v Praze a může být žalobkyni zpřístupněn nejdříve v termínu 14. 3. 2018 až 29.

3. 2018. Případně jí byla nabídnuta možnost zaslání spisového materiálu do azylového střediska, ovšem s týdenním zpožděním. Mezi nahlížením dne 12. 1. 2018 a vydáním napadeného rozhodnutí, které bylo předáno dne 1. 3. 2018, bylo do spisu doplněno z hlediska podkladů pro rozhodnutí pouze doplnění důkazních materiálů zaslaných žalobkyní dne 16. 2. 2018.

106. Krajský soud dává žalobkyni v tomto ohledu zčásti za pravdu v tom, že postup žalovaného při vyřízení této žádosti o nahlédnutí do spisu nebyl ani flexibilní ani vstřícný. Odpověď žalovaného lze skutečně považovat z hlediska principů správního řízení za zcela neefektivní a opožděnou, což lze zčásti zdůvodnit změnou umístění spisového materiálu a zčásti pak komplikovaností vnitřní struktury žalovaného. Nicméně jakkoliv tento postup nebyl souladný s principy dobré správy, nespatřuje v něm krajský soud porušení práv žalobkyně. Jak je z obsahu spisu zřejmé, byla seznámena s veškerým podstatným obsahem a o předání rozhodnutí dne 1. 3. 2018 byla informována. Nakonec, jak sama žalobkyně tvrdí, mělo ono nahlédnutí do spisu sloužit k podání správní žaloby, kterou žalobkyně stihla ve věci podat včas i vznést žalobní body nezbytné pro její meritorní projednání. Z uvedených důvodů krajský soud k této námitce uzavírá, že není důvodná.

B) Pronásledování - neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu

107. Úhelným kamenem úvahy žalovaného ohledně podmínek pronásledování žalobkyně v zemi původu je kromě posouzení věrohodnosti její výpovědi také úvaha, že sama žalobkyně nikdy nebyla zadržena či zatčena, takže se nedostala do přímého kontaktu s čínskými bezpečnostními složkami. Podle žalovaného dále měla žalobkyně vygradovat svůj příběh s využitím znalostí od svých souvěrců.

108. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu je za pronásledování považováno „závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“

109. V rámci eurokonformního výkladu zákonného rámce pro udělování azylu je třeba zohlednit také relevantní ustanovení kvalifikační směrnice, a to především ve vztahu k pojmu pronásledování podle čl. 9 této směrnice. Za pronásledování ve smyslu kvalifikační směrnice mohou být považována kupř. tato jednání: a) použití fyzického nebo psychického násilí, včetně sexuálního násilí; b) právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem; c) nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání; d) odepření soudní ochrany, které vede k nepřiměřenému nebo diskriminačnímu trestu; e) trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2; f) jednání namířená proti osobám určitého pohlaví nebo proti dětem.

110. Podle čl. 10 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice pojem náboženství zahrnuje zejména „*zastávání teistických, neteistických a ateistických přesvědčení, účast nebo neúčast na formálních náboženských obřadech konaných soukromě nebo veřejně, sám nebo společně s jinými, jiné náboženské akty nebo vyjádření názorů anebo formu osobního nebo společenského chování založeného na jakémkoli náboženském přesvědčení nebo přikázaného jakýmkoli náboženským přesvědčením.*“
111. Krajský soud je toho názoru, že je nutno zvážit celý kontext vyprávění žalobkyně, která podle svého tvrzení nikdy nebyla ze strany čínských státních orgánů byt jen kontaktována, natož zadržena či opakovaně zadržována nebo vězněna. Ústřední dvě tvrzení, o něž žalobkyně opírá vlastní přesvědčení o pronásledování a útlačku své osoby v Číně v souvislosti s příslušností k zakázané křesťanské církvi, je nejen výpověď o domovní prohlídce v domácnosti její rodiny za účelem nalezení náboženských materiálů, které ovšem osobně žalobkyně nebyla přítomna, ale také tvrzení o zatčení její matky, která měla být rovněž členkou církve Poté se žalobkyně již nevrátila domů a žila se svými souvěrci.
112. Tato tvrzená zkušenost žalobkyně se nezdá být prima facie v rozporu se zbytkem jejího azylového příběhu, a ani žalovaný tvrzení žalobkyně výslovně nevyvrátil. Třetím důležitým tvrzením je výpověď o útlačku ve škole, kde žalobkyně měla šířit svou víru mezi spolužáky a následně po odhalení měla být nucena ke vzdání se víry, příp. odchodu ze školy. Jak žalobkyně výslovně uvedla při jednání soudu, nebyla z vysokoškolského studia vyloučena, ale odešla pod nátlakem ze školy sama, neboť nechtěla podepsat určité prohlášení týkající se její víry. Pro obdobné případy nátlaku na věřící studenty lze rovněž najít oporu ve zprávách o zemi původu. Z uvedené mozaiky pramení podle názoru krajského soudu především závěr, že náboženský motiv k opuštění vlasti nelze u žalobkyně a priori vyloučit. K tomu krajský soud poukazuje na potvrzení náboženských společenství v (založeno ve správním spisu) a České provincie Kongregace Milosrdných sester sv. Kříže ze dne 4. 3. 2018, jímž bylo při jednání soudu doplněno dokazování. Tyto dokumenty nasvědčují jednoznačně závěru, že žalobkyně vyznává aktivně křesťanskou víru a pokračuje ve svém náboženském životě i na území ČR.
113. O pronásledování konkrétních jednotlivců – vyznavačů tzv. zlých kultů ze strany čínské státní moci vypovídá i důkaz anglickým překladem rozsudku provedeným při jednání krajského soudu Lidového soudu v Linshu, provincie Shandong, č. 8 Lu 1329 [2018], ze dne 9. 2. 2018, ve věci Xiumei Wang a Delan Zhang.
114. Dále krajský soud považuje za důvodnou námitku směřující proti vyhodnocení možnosti vnitřní ochrany v zemi původu, v tomto případě tzv. vnitřního přesídlení. Jde tu o vyhodnocení otázky, zda žalobkyně může mít skutečný odůvodněný strach z případného návratu do země původu z důvodu budoucího pronásledování. Je třeba konstatovat, že napadené rozhodnutí neobsahuje dostatečně podrobné věcné hodnocení situace případného návratu žalobkyně do vlasti. Jediná konkrétní skutková úvaha žalovaného, že žalobkyně již jednou ve vlasti přesídlení absolvovala (přestěhovala se do města), je pouze střípkem v mozaice posouzení nové situace v případě jejího návratu do vlasti.

115. K této otázce se upínalo částečně i dokazování provedené při jednání soudu (viz k tomu zejm. důkaz v podobě zprávy Ministerstva zahraničních věcí ze dne 17. 6. 2015). Krajský soud k hodnocení této zprávy v kontextu ostatních podkladů pro rozhodnutí uvádí, že si je vědom časového odstupu posledně uvedené zprávy od současného dění v zemi původu. Nejedná se tedy o zprávu aktuální. Je však na žalovaném, aby se s indiciemi o problémech žadatelů o azyl po návratu do Číny dále zabýval, a to zejm. ověřením těchto skutečností získáním aktuálních zpráv o nakládání s navrátilivšími se čínskými žadateli o azyl, a to i ve světle aktuální právní úpravy čínské regulace náboženských kultů.
116. Napadené rozhodnutí je v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], neboť odůvodnění otázky prospektivního pronásledování žalobkyně je založeno pouze nedostatečným odůvodněním typizovaného charakteru, a nikoliv na pravděpodobnostním individuálním hodnocení možného průběhu návratu žalobkyně do ČLR, které by vycházelo z podrobně zmapované situace v zemi původu, a to v kontextu azylového příběhu žalobkyně. V tomto ohledu je nepochybně zvláštním faktorem skutečnost, že žalobkyně by se vracela do vlasti s časovým odstupem dalece přesahujícím dobu platnosti krátkodobého turistického víza, které jí bylo před čtyřmi lety v roce 2015 uděleno.

C) Doplnková ochrana podle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu

117. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu platí, že doplnková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou *„důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“*
118. Za vážnou újmu se podle § 14 odst. 2 písm. b) tohoto zákona považuje také mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu. Jestliže žalovaný rozhodl o tom, že v případě žalobkyně nejsou podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, bylo jeho povinností vyhodnotit také podmínky pro případné udělení doplnkové ochrany.
119. Krajský soud přezkoumal ve světle žalobních námitek hodnocení podmínek pro udělení doplnkové ochrany provedené žalovaným v napadeném rozhodnutí. V první řadě musel přisvědčit tomu, že odůvodnění této části napadeného rozhodnutí trpí paušalizovaným a typovým charakterem, přičemž navíc reprodukuje z větší části pouze to, co žalovaný uvedl k hodnocení otázky pronásledování žalobkyně. Krajský soud tedy shledal pochybení žalovaného zejm. v tom, že jeho posouzení otázky důvodných obav z vážné újmy je v zásadě povrchní a málo individualizované.
120. Jakkoliv byla ve správním spisu založena informace MZV ze dne 17. 6. 2015, která obsahuje určité varovné signály ohledně navrátilivších neúspěšných žadatelů o azyl zpět do ČLR, žalovaný k ní nepřihlédl. Krajský soud jí proto doplnil dokazování při jednání.

Z pohledu zjištění skutkového stavu ex nunc (čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice) je třeba tuto zprávu považovat již za neaktuální, ale tím spíše je na žalovaném, aby v dalším řízení otázku důvodných obav z nelidského zacházení či zatčení po návratu do Číny řádně a podrobně prozkoumal.

121. I z toho důvodu krajský soud již v tomto ohledu neprováděl dokazování dokumenty, které původně žalobkyně navrhovala, a které jsou povětšinou součástí správního spisu, nicméně nebyly využity jako podklady pro rozhodnutí. Je na žalovaném, aby v dalším řízení znovu a komplexně vyhodnotil otázku nebezpečí mizení nežádoucích osob v ČLR a současný způsob nakládání čínského režimu s příslušníky křesťanských církví náležejících k zakázaným kultům.
122. Také v kontextu doplňkové ochrany je potřeba zodpovědět otázku možnosti vnitřního přesídlení. Na tomto místě krajský soud odkazuje na své závěry uvedené v oddílu B odůvodnění tohoto rozsudku, neboť stejně tak jsou závěry žalovaného ohledně možnosti vnitřní ochrany nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve vztahu k hodnocení podmínek pro udělení doplňkové ochrany. V tomto směru lze vycházet i z argumentace obsažené ve zprávě o šetření VOP, která v tomto ohledu shledala zásadní pochybení. Žalovaný se zde neopřel v podstatě vůbec o konkrétní podklady obsažené ve správním spisu, přičemž jeho zdůvodnění této podstatné otázky lze označit jako velmi povrchní. Uvedené vady je třeba v dalším řízení napravit.

VII. Závěr a náhrada nákladů řízení

123. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je třeba v plném rozsahu zrušit [§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.] a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
124. Krajský soud připomíná, že v dalším řízení je žalovaný povinen znovu a mnohem komplexněji vyhodnotit zjištěné skutečnosti včetně těch, které vyšly najevo na základě dokazování v řízení před krajským soudem (§ 78 odst. 6 s. ř. s.). V potřebném rozsahu bude žalovaný dále povinen doplnit důkazní materiál vzhledem k aktuálním poměrům a podmínkám v zemi původu žalobkyně. Právním názorem, který soud v tomto rozsudku vyslovil, je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
125. Konkrétně krajský soud zdůrazňuje, že žalovaný je v dalším řízení povinen odstranit soudem identifikované vady napadeného rozhodnutí spočívající jednak v nepřezkoumatelnosti některých částí svých úvah pro nedostatek důvodů, a jednak v nedostatečném zjištění skutkového stavu věci (zejm. k otázce možnosti prospektivního pronásledování či důvodných obav z vážné újmy v případě návratu do země původu). V tom rozsahu, v němž bylo ve věci provedeno dokazování zprávou VOP a v němž se s jejími závěry krajský soud výslovně ztotožnil (zejm. otázka dodržení § 2 odst. 4 správního řádu), se vypořádat s jejími výtkami a v novém rozhodnutí v předmětné věci uvedené nedostatky napravit.
126. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl tak, že přiznal právo na náhradu nákladů řízení žalobkyni v rozsahu nákladů vynaložených na právní zastoupení, a to ve smyslu

příslušných ustanovení vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů. Zástupce žalobkyně přípisem ze dne 10. 6. 2019 vyčíslil náhradu nákladů řízení ve výši 58 417,82 Kč. Krajský soud poukazuje úvodem na to, že lze přiznat náhradu nákladu pouze v nezbytném a účelně vynaloženém rozsahu. Krajský soud při určení výše náhrady odměny za právní zastoupení vycházel z toho, že zástupce žalobkyně učinil ve věci celkem čtyři úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, žaloba ze dne 15. 3. 2018, doplnění žaloby a replika ze dne 18. 6. 2018) po 3 100 Kč za jeden úkon právní služby, nikoliv tedy ve dvojnásobné sazbě, kterou požadoval aplikovat zástupce žalobkyně a jejíž užívání není v azylových věcech obvyklé. Dále soud započítal náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby, tedy celkem 13 600 Kč. Dvě podání žalobkyně označená jako doplnění rozhodných skutečností a důkazů ze dne 12. 11. 2018 a žádost o anonymizaci osobních údajů nebyla soudem hodnocena jako samostatně hodnocené úkony právní služby. K uvedenému soud přiznal částku připadající na DPH, tedy 21 % ze základu daně. Celkem tedy činí částka účelně vynaložených nákladů žalobkyně na své právní zastoupení částku 16 456 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Ondřeje Nováka za podmínek uvedených ve výroku II. tohoto rozsudku.

127. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobkyně byl následně ustanoven usnesením ze dne 14. 3. 2019, č. j. 33 Az 6/2018-100 (nabylo právní moci dne 19. 3. 2019) zástupcem pro zbytek řízení na náklady státu (§ 35 odst. 9 s. ř. s.), musel krajský soud zvláště rozhodnout o jeho odměně za zbývající provedené úkony právní služby. Ustanovený zástupce učinil ve věci dva úkony právní služby (účast u jednání dne 11. 6. 2019 v délce přesahující dvě hodiny) v sazbě 3 100 Kč za úkon, tedy včetně náhrady hotových výdajů na každý úkon celkem 6 800 Kč. Tuto částku opět krajský soud zvýšil o DPH ve výši 21 %, takže odměna za právní službu činí 8 228 Kč.
128. Zástupce žalobce vyúčtoval na cestovním k soudnímu jednání cestu Frýdek – Místek – Brno a zpět, přičemž doložil kopii technického průkazu vozidla, reg. zn., podle něhož je průměrná kombinovaná spotřeba tohoto vozu 7, l nafty na 100 km. Při výpočtu cestovního krajský soud vycházel podpůrně z právní úpravy cestovních náhrad obsažené v § 156 a násl. zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, jakož i z vyhlášky č. 333/2018 Sb., účinné od 1. 1. 2019. Vzdálenost z místa sídla zástupce k soudu a zpět činí cca 336 km. Krajský soud vycházel tedy z toho, že ustanovený zástupce spotřeboval na své cestě k jednání soudu (336 km cesta tam i zpět) 23,856 l motorové nafty při kombinované spotřebě. Spotřebované pohonné hmoty je třeba vynásobit částkou stanovené ceny za litr motorové nafty (33,60 Kč), tedy po zaokrouhlení celkem 801,60 Kč. Krajský soud přiznal žalobci též tzv. základní náhradu za ujeté kilometry (§ 157 odst. 4 zákoníku práce ve spojení s § 1 citované vyhlášky), která je tvořena součinem počtu ujetých kilometrů a paušální částky 4,10 Kč/km, tedy celkem 1377,60 Kč na cestu tam i zpět. Celkem činí náhrada cestovních výdajů 2179,2 Kč za cestu k jednání krajského soudu dne 20. 12. 2018. Krajský soud dále přiznal ustanovenému zástupci náhradu za promeškaný čas strávený cestou k tomuto jednání, a to celkem v rozsahu 6 půlhodin po 100 Kč, tedy celkem 600 Kč. Celkem tedy náleží na náhradách cestovního a ušlého času částka 2779,20 Kč.

129. V souhrnu tedy přísluší ustanovenému zástupci žalobkyně odměna za právní zastupování a náhrada cestovních výdajů a ušlého času ve výši 11007,20 Kč, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozsudku, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně za podmínek uvedených tamtéž.
130. Ve smyslu ustanovení § 58 odst. 2 s. ř. s. krajský soud rozhodl ve výroku IV. tohoto rozsudku o odměně ustanovené tlumočnice. Konkrétně přiznal tlumočné podle náročnosti a míry odborných znalostí potřebných k realizaci tlumočnického úkonu, a to ve smyslu ustanovení § 17 odst. 1 pol. 1 vyhl. č. 37/1967 Sb., o provedení zákona o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů. Krajský soud určil sazbu odměny v částce 350 Kč za jednu hodinu navýšené o maximálně možných 10 % ve smyslu § 22 odst. 1 písm. b) citované vyhlášky na výsledných 385 Kč, a to z důvodu tlumočení do asijského jazyka (tzn. celkem za tři hodiny trvání jednání dne 11. 6. 2019). Celkem činí odměna ustanovené tlumočnice za tlumočnický úkon částku 1155 Kč. Dále soud přiznal i náhradu cestovného k jednání soudu dne 11. 6. 2019 a zpět v prokázané výši (jízdenky veřejné dopravy) ve výši 438 Kč. Dále krajský soud přiznal náhradu ušlého výdělku za dobu dopravy a čekání podle § 28 odst. 1 písm. b) a odst. 5 vyhl. č. 37/1967 Sb., v rozsahu 6 hodin za dobu dopravy, a to podle zjištěného průměrného hodinového výdělku doloženého daňovým přiznáním ustanovené tlumočnice za rok 2018 ve výši 145 Kč za hodinu, celkem tedy 870 Kč. Dále krajský soud přiznal ustanovené tlumočnici náhradu výdajů na ubytování jako účelně vynaložený jiný výdaj [§ 28 odst. 1 písm. a) vyhl. č. 37/1967 Sb.], neboť ustanovená tlumočnice byla povinna následujícího dne u zdejšího soudu provést další tlumočnický úkon v řízeních vedených pod sp. zn. 41 Az 3/2018 a pod sp. zn. 41 Az 4/2018. Ve smyslu § 162 zákoníku práce náleží náhrada výdajů za ubytování v prokázané výši, a proto krajský soud přiznal tuto náhradu v doložené výši 780 Kč. Celkem tedy náleží ustanovené tlumočnici částka 3243 Kč. Náklady vynaložené na tlumočné platí stát (§ 59 odst. 2 s. ř. s.), a proto krajský soud rozhodl o povinnosti vyplatit určenou odměnu za tlumočnický úkon za podmínek uvedených ve výroku IV. tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. června 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.